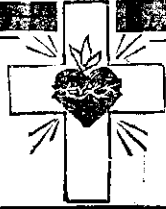

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

„Asociațiunea din Maramurăș” și „Agru”.

Din scrierile Dr. Titu Doros, articol scris cu ocazia primului congres general al Agrului.

Cu drept cuvânt, românii nu sînt legămîni rădeji multe, de tot frumoșe, și nu pentru un timp mai îndepărtat — față de viitorul „Agru”-lui.

În jurul stăgului desfășurat o să ne adunăm cu toții: „genere et fide Romani” ca să-l înălțăm drapelul până la înălțimile cele mai ideale ale iubirii de „lege” strămoșească, și de steam.

Tara noastră, în curând cred că va avea o instituție solidă de tot și puternică, când adică „Asociațiunea generală a românilor uniți (Agru)”, va da să se dezvolte în inima și mintea fiecărui român unit, sămănța credinței celei adevărate reprezentanții căreia în tot trecutul său sînt, numai căste i-au făcut numele de român.

Dar nu am de gând să anticipez, făcînd laudele viitorului. Simțesc, că voiu putea vorbi, cu mai multă putere de convingere, dînd dovadă necontestată, tocmai cu trecutul județului: Maramurășul, martor al atîtor fapte de deosebită importanță.

Ideia fundamentală a „Agrului” e fără indoială: adunarea forțelor, încheierea, întărirea rîndurilor, apărarea credinței strămoșești, față de atacurile nedrepte, ce se fac împotriva noastră, fiindcă suntem uniți cu Roma.

Această idee, a unirii forțelor, nu e ceva nou în familia românilor uniți de oriunde, și nu în Maramurăș.

„Asociațiunea pentru cultura poporului român din Maramurăș” e aceeași idee, răsunată din aceleași necesități, și cu aceleași scopuri cași „Agru”.

Mirenii și preoții, ca la „Agru”, înainte de această cu un secol, mai de cu seamă, se întunesc, crează cu jertfe materiale, cu insuficiență nemărginită, între greutăți, de ceri ideie nu are generația de azi „Asociațiunea Maramureșană”.

Societatea aceasta deschide o școală normală, ca lupta, ce

se ținea cu atîta îndârjire în biserică să se continue, în tinda bisericeii.

Și când vrăzmașul ia seamă de puterea, enormă, ce residă în acest fel de apărare și închide școala normală — aceasta se transformă în internat, crescînd generație după generație, buni români.

Conducerea „Asociațiunei” noastre — o are totdeauna un mirean român unit, ca președinte, și pe lângă vicepreședinția vicariului român din Maramurăș — un comitet, compus pe jumătate din mireni uniți și în cealaltă jumătate, din cei mai distinși membri ai clerului.

Adunările gen. ținute regulate, în prezența întregului popor din Maramurăș, erau totdeauna o ocaziune de strîngere a rîndurilor, o dare de seamă despre munca, greutățile și luptele unui an. Dacă era nevoie contribuia fiecare comunitate bis. din județ, fără vreun cuvînt de ocară, la scopurile „Asociațiunei”. Și aceasta Asociațiune a avut la sînul său, în căminul susținut cu atîtea jertfe, aproape pe toți bărbații mai de seamă de azi, peste 30 de ani, din Maramurăș.

„Asociațiuna Maramureșană” cași în trecut, până în ziua de azi, a fost și este sub înaltul patronaj al episcopului nostru diecezan.

Iată o activitate, în înțelegere dintre mireni și preoți, desfășurată pentru binele Bisericii române unite... Acea Biserică, care până în ziua cea mare a întregirii neamului, fără nici un ajutor, din partea nimănui — căci chiâr și frații ne vorbeau de rău, — izolată de masa cea mare a românismului a susținut cu credință și vrednicie legea strămoșească, unită cu Roma și limba noastră străbună, fără ca județul Maramurăș, fără ca din acest județ vreun comună, și fără ca din aceste comune să se piardă să rățăcească și $\frac{1}{200}$ o.

De aceea chiar dela frații nu

am meritat huiduieli, atacuri, necinstiri, ci am fi așteptat sprijin și o înțelegere superioară, a intereselor noastre naționale.

Durere „oarba neunire”, dela întregirea hotarelor noastre a intrat în mijlocul nostru, să ne slăbească, să ne roșească obrazul și mai mult în mizeria și în mijlocul năcazurilor, cari azi ce orșicînd, sunt mai multe.

Și când le constatăm aceste, suntem mîndri că peste câteva zile „Agru” — își ține primul congres în județul nostru. Maramureșenii suntem mîndri, că frații noștri mai mari și mai buni, vin să lege, să întărească firul legat de noi; și cu autoritatea lor să unească forțele, să închege rîndurile.

Cler și popor, la „Agru” cași la „Asociațiunea Maramureșană” pentru neam și pentru lege, cu binecuvîntarea și sub conducerea arhiepiscopului nostru vor constata, 24—26 Oct. 1930, în Sighet, că lupta Maramureșului, necunoscută de cei mai mulți, a fost o luptă vrednică și că va fi continuată, prin organizația puternică a „Agrului”.

E prea adevărat, că „Agru”

imbrățișează totalitatea românilor uniți, pe când „Asociațiunea” noastră, a lucrat și va avea de muncit și în viitor, numai în Maramurăș... E adevărat, că „Agru” în curînd, va dispune de mijloace materiale mai însemnate, decât „Asociațiunea pentru cultura poporului român din Maramurăș”.

Negreșit însă noi, și pentru puținul ce-l avem, datorii suntem a preamării amintirea bunilor și înțelepților noștri înaintași, cari cu aproape un secol înainte de asta, ne-au dăruit cu instituția în mic în Maramurăș a „Agru”-lui mare care vine să deschidă și mai larg drumul deschis și bine pregătit al părinților noștri.

O privire scurtă, în „Analele Asociațiunii” întocmite de vrednicul vicar Tit. Bud, ne dovedește că pentru același ideal, cu toate forțele au luptat Maramureșenii dela 1860 și până azi pentru care se adună puterile în jurul „Agru”-lui, în 24—26 Oct. 1930 în Sighet și de aci încolo și în alte părți, ale țării noastre întregite.

Dr. Titu Doros

Cu ochi văzători,

Vacanța ni s'a dat să ne odihnim, să ne câștigăm puteri noi prin care să învingem mai ușor greutățile ce întîlnim în cariera noastră. Vacanța, avînd de scop fortificarea noastră fizică și totodată psihică, ține în vedere împlinirea datorilor noastre cu mai mare zel, vigoare tinerească și cu dispoziție bună și așa e un repaus moralicește motivat. În vacanță ne schimbăm preocupările, ajungem mai aproape de natură, avem mai mult timp să ne ocupăm cu eul nostru și ne putem permite distracțiile care în timpul ocupațiilor de toate zilele ne sunt inaccesibile.

Dar, dacă privim publicul unui tren de excursioniști, dacă mergem la munte sau la mare, dacă intrăm în cel mai mic sat în care câteva persoane își petrec vilegiatura

lor, ni se pare că vacanța n'are nimic comun cu morala, cu religia.

În privința datorilor religioase oamenii cred, că și pe Dumnezeu îl pot concedia măcar pe timpul vacanței. În loc ca să se apropie de El, Care în mila lui mare față de ei, le-a creat și le-a dat posibilitățile să observe opera mâinilor lui, munții albaștri și văile verzi, să audă șoapta pădurii și murmurul izvoarelor, să se umple ochii lor cu bogăția culorilor a câmpiilor de flori, nările lor să fie saturate, după mirosul prafului și fumului orașelor, de mireasma dulce a dimineților și serilor de vară și în urechile lor să răsună ciripitul vesel al păsărelelor, profesează un modern „panteism.” În jurul lor, cum spun ei, toate sunt „dumnezeiești.” Isvorul și muntele, câmpul și

pădurea, florile și păsările, natura întreagă, în mintea lor confuză, se contopește cu Dumnezeu. Opera se confundă cu autorul. Și de aici apoi riturile aproape păgânești, la care suntem martori, surprinzând o societate în admirația naturii. Că n'au ascultat liturghie Dumineca, că nu s'au rugat dimineața și seara, că nu s'au gândit la Dumnezeu o lună întreagă, pe ei nu-i necăjește, deoarece sunt convingși, că admirând natura, suplinesc toate.

E consecință firească, că vilegiaturii de acest gen, acceptând natura în locul lui Dumnezeu, acceptă și morala ei, în locul moralei creștinești. Libertatea lor devine libertinaj, pudoarea dispăre din îmbrăcămintea și conduita lor. Ce exemplu dau pentru copiii lor, care sunt martori la toate aceste, ne putem închipui. Apoi se miră când în Septembrie au de a face cu copii de tot schimbați, desechilibrați și desorientați din motivul, că morala anului școlar nu s'a potrivit cu morala observată la părinți în decursul vacanței.

Omul, prin corpul lui, fiind legat de țărână, ușor lunecă de pe panta spiritualității când vrea pentru un timp oarecare să uite Idealul etern. Dumnezeu nu se poate neglija nici în timpul vilegiaturii, altfel, se vor întoarce din vilegiatură cu morala străbunului din codru, urlând când cineva se va atinge de egoismul lor.

I. B.

**Citiți și răspândiți
„Dumineca“**

„MOMENTE“ din călătoria din vara anului trecut în Franța.

Călătoria făcută vara trecută în Franța (12 pelerini) cu binecuvântarea preasfințitului episcop de Oradea: Valer Frențiu și submăiestrita, leala și pașnica conducere a părintelui Aloisiu Tăutu, ne-a revărsat în suflete bucurii pentru totdeauna, amintiri care ne vor înviora până în ultima clipă a vieții.

Considerând rolul de conducători în aceste pelerinajii ale preoților greco-catolici, constatăm, că ei au făcut mari servicii Țării și din punctul de vedere al propagandei naționale. Închipuiți-vă pe preotul greco-catolic în strălucitele-i odăjdii

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Dr. Titu Doros.

Născut în anul 1879 luna Septembrie ziua 1 în comuna rurală Sat Slatina, jud. Maramureș, — fosta reședință de vară a episcopului de Oradea Mare, cândva Mihail Pavel.

Părinții lui au fost: Ioan Doros, protopop în Sat Slatina și Bud Rozalia, sora regretatului vicar al Maramureșului Tit Bud.

Studiile primare le-a făcut acasă în școala confesională. Cele secundare și anume: cursul inferior la Oradea, iar cele superioare la liceul român din Beiuș, obținând certificatul de maturitate între cei dintâi, dintre conșcolari. Cursurile universitare le-a terminat în Cluj unde a fost promovat și doctor în drept. În anul 1907 a luat censura de avocat, înaintea comisiei examinatoare la Târgul-Mureș (Transilvania).

Activitatea pe terenul vieții publice și-o începe în Sighet ca avocat. Văzând spiritul primejdios incuibat la cea mai bună parte a intelectualilor din Maramureș, de pe acel timp, de a se da învingși față de cu-

rentul de maghiarizare, se pune cu totul în serviciul înființării unei bănci românești, ceea ce cu ajutorul instituțiilor românești bine organizate de mult ca Banca „Albina” dela Sibiu, „Victoria” din Arad, „Bihoareana” din Oradea-Mare, se și face în anul 1910, prin întemeierea institutului de credit și economii „Maramureșana.”

Aceasta instituție financiară, pe vremuri condusă în spirit desinteresat național o avea atât pe suflet, încât criza financiară declarată pe data de 18 Decembrie 1931 a contribuit mult la moartea atât de timpurie întâmplată în anul 1934.

El ia parte activă la înființarea despărțământului „Astrei” în Sighet, ținând și prin aceasta la ideea închegării forțelor românești din județ. Nu este cauză românească sau vre-o pornire sănătoasă, în timpul stăpânirii ungurești, în care să nu-și jertfească forțele, timpul și obolul.

În toamna anului 1918, e între cei dintâi, cari își dau silința de a pregăti marea zi a Unirii tuturor Românilor, El a ținut prima vorbire publică în românește, în piața Sighet, devenită de atunci „Piața Unirii” în fața mulțimei adunată din întreg județul, începând cu cuvintele: „Fraților! Azi s'au rupt lanțurile robiei!”

Intemeiază „Sfatul Național” român din Maramureș. Intervine cu alți frunțași la Baia-Mare, la Comandamentul Armatei Române, să treacă cât de îngrabă

Gutinel, pentru salvarea românilor din Maramureș, din ghiarele bolșevicilor înaintași deja dinspre Răsărit până la Bocicoiul Mare, iar dinspre Apus până de dincoace de Satu-Mare. Și până la sosirea Armatei Române, în fruntea organizatorilor zilelor mari, a contribuit mult la minunea: Unirii Românilor până la Tisa. În ziua de 19 Ianuarie 1919 a intrat Armata Română, Regimentul de Infanterie Nr. 14 din Roman, sub conducerea Colonelului Gheorghiu în Sigh. Cei cari eram de față la prima convenire socială dată în onoarea Armatei Române și inițiată de Titu Doros, nu vom uita, cât vom trăi toastul Căpitanului atuncea Luca, începând el ca moldovean, — pre cum era și regimentul din Roman, — cu străvechiul salut maramureșan: „Cinstiți boeri și frați!” Au trebuit să treacă multe minute, pânăcând au încetat freneticele aplauze și strigătele de Ura! și: „Să trăiască frații reînțorși la Vatra strămoșească!”

Pe teren politic e aderent fervent al Partidului Național, în timpul stăpânirii ungurești, iar sub stăpânirea românească, când pentru prima oară se ridică steagul Partidului Poporului prin Generalul Averescu și Octavian Goga în Ardeal, trece în șirul luptătorilor acestui partid, ca ostaș credincios.

În primăvara anului 1926 a fost numit de prefect al județului Maramureș, lucrând cu dor pentru realizarea ideilor pe cari le-a propagat cu vorba, cu condeiul și cu fapta, în cursul unei vieți.

În calitate de prefect, văzând cum tineretul se aglomerează în școlile secundare și

în fața altarelor apusene, înconjurat de credincioșii lui veniți din România (doamnele purtând mândrele noastre costume naționale), stând cu evlavie și demnitate în fața altarelor, în juru-i, cântând și dând răspunsuri în arhaica noastră limbă neo-latină, stârnind interesul și admirația străinilor, ce rămâneau uimiți ca în fața unei revelații și avântați de duioasele tropare cu sunete de obârșie latinească, își plecau genunchii cu cea mai adâncă devoțiune, unii luând și Sfânta Cuminecătură a Românilor.

În felul acesta distinsul și patriotul părinte Aloisiu Tăutu a celebrat s'ânta liturghie și a făcut rugăciuni speciale înaintea altarelor din Padova, Veneția, Milano (în Italia) apoi prin Franța la Lyon (pe colina Fourvière la altarele sf. Fecioare și sf. Ioan Botezătorul; la Ars

unde odihnesc moaștele sfântului preot Ioan Vianney, la Nevers, în mănăstirea sf. Gireld în fața moaștelor sf. Bernadeta, la Paray-le-Monial la altarul și biserica unde odihnesc moaștele sf. Margareta Alacoque prin care Domnul binevoegte să înființeze cultul sf. Inimi, la Paris la basilica din Montmartre închinată sf. Inimi, la Saint-Etienne, la mormântul consacrat sf. Genoviève, la Lisieux unde odihnesc moaștele sfintei mica Tereza de Pruncul Isus, la Lourdes, la altarele Prea-Neprihănitei Sf. Fecioare la Toulouse, în biserica S. Sernin, tezaur dumnezeesc, la mormântul sf. Toma d'Aquino, la biserica și basilica sf. Ștefan (Etienne) bogate în amintiri istorice și religioase, cu pereții înveliți în gobelinuri gigantice, la Avignon, Marsilia, Nice etc.

La Ars.

Suntem în drum spre Ars, drumul plecând din Lyon duce de-alungul Lövnei, mureșul afluent al Ronului, cu scânteei albastre-verzui, sub cerul senin de vară, având culori odihni-toare de un verde de amurg pe sub streșinile sălcilor, legănând în marginea grădinilor bogate luntre mici, elegante. Toată valea e parfumată de miremele dulci ale grădinilor. Trec repede pe dinaintea ochilor ziduri de parc, livezi deschise spre gospodăriile mari, margini de sate suprapopulate ce se țin lanț. Spre Ars... Prin zările albastre parcă ne surâde chipul venerabilului Ioan Vianney. Inima ni se strânge de duioșii dumnezești. Cu ani în urmă și dânsul căuta drumul spre Ars! Un ciobănaș care-și păștia oițele într-o margine de

IMPREUNA CU BISERICA

universitare, vede, ceace mulți încă nici azi nu văd, că vor fi mulți pentru a se putea așeza ca funcționari, iar de altă parte văzând lipsa comercianților și industriașilor români în Țara Românească, adună la o consfătuire pe câțiva fruntași ai vieții sociale din județ pe ziua de 18 Septembrie 1926 și expunându-și ideea, că trebuie îndrumat lîneretul spre carierele practice, spre meserii, înființază actualul Cămin de Ucenici, care încă și azi simțeste b'nevoitorul ajutor al fostului patron, carele era prefectul cândva dr. Titu Doros.

Ca membru în Comisiunea Administrativă a „Asociațiunii pentru cultura poporului român din Maramureș” înființată în anul 1860, a luat parte la toate ședințele comisiei, lucrând unde și ce era de lucrat. A adus în ordine biblioteca Asociațiunii, a dispus ca să fie procurate lucrările mai de seamă din ultimii ani, a introdus în inventar cărțile — edițiile Academiei Române, — cari soseau regulat dela începutul înființării Asociațiunii.

În această calitate a preluat numai ca o sfântă moștenire zelul și iubirea tatălui său cătră aceasta Asociație, care mai multe decenii a condus agendele secretariatului acestui centru de viață românească în Maramureș.

Tot în această calitate și pentru zelul său în cauze similare, a fost unul dintre acei câțiva delegați având însărcinarea, ca întocmind un memoriu bine documentat să se prezinte la locurile în drept pentru obținerea sediului nou — înființatei eparhii a Maramureșului unit cu Roma. Partea istorică a aceluia memoriu a fost

Cinci mii de oameni a săturat Isus în pustie, înmulțind în mod minunat peștișorii și pâinile de orz, găsite la unul dintre cei prezenți. La marele ospăț al sf. Euhariștii Isus în mod și mai minunat satură pe toți oamenii, cari se apropie cu inimă curată, har și credință de masa sfintei cuminecturi. La aceasta masă El dă tuturor nu pâine peritoare, ci El însuș intră în suflete, cu Trupul și cu Sângele său.

Isus Hristos după ce a întemeiat aceasta sfântă masă, preasfânta cuminectura, a poruncit apostolilor săi, ca să meargă în toată lumea și să adune musafiri pentru masa Lui; ospățul este gata.

Aceasta invitare o face și El mereu de pe altar: veniți,

redactată de dânsul. Motivele memoriului le-a dezvoltat la București în anul 1930, unde a trebuit chiar și în limba latină, susținând cu toată tăria și argumentând absoluta necesitate

e gata ospățul... cu dor aștept, ca să mănânc cu voi paștile aceste...” Și totuș mulți, foarte mulți nu vreau să meargă. În biserici vedem cum preotul se cuminică și împreună cu el câteva suflete bune. Majoritatea publicului din biserică privește ca la ceva spectacol, ceremonie goală și apoi părăsește ospățul, la care nu a luat parte. Indiferența aceasta este în contradicție cu spiritul creștinesc, pentru că nimănu-i nu-i este îngăduit și nici nu poate nime ca să se lipsască de binefacerile sf. cuminecturi dese. Dorința lui Isus o cunoaștem. Acuma e întrebare, cât de des să ne cuminectăm, ca așa să satisfacem dorinței lui Isus și să saturăm și sufletul nostru flămând? Lunar, săptămânal sau poate zilnic?

a fixării sediului în Sighet, în vocând motive istorice, financiare, politice, profesionale și în special buna pace între frați. Urmările au confirmat întru toate păreriile lui.

pădure îi arată drumul. „Și eu dragul meu, îți voi arăta drumul mântuirii” îi răspunse drept recunoștință părintele cel necunoscut încă în părțile locului, uniiul fiu de plugar din Dardilly care la patru ani se ruga din toată inima Prea-Sfintei Fecioare, în staulul vitelor, în picioare lângă iesle, ținând în mână iconița Ei.

Ars... o parohie trezită din lăncezire, transformată, înviată, născută din nou, o parohie în care a vorbit Dumnezeu prin sufletul jertfelnic al lui Ioan Vianney.

Acest preot sfânt era de o modestie de neînchipuit: n'avea, cuvinte să mulțumească pentru aceasta onoare a preoției de a oficia sfânta liturghie. Toate minunile care se săvârșeau el le atribuia ființelor cerești, cărora li se ruga: căci ce era el altceva acolo decât un sârman

preot nedesăvârșit care înțelege mai bine vorba sârmanilor păcătoși decât un preot inocent sau înaintat în desăvârșire.”

Am intrat cu sufletul numai lacrimi în bisericuța în care odihnește Ioan Vianney. Trupul lui doarme somnul de sfânt, trupul aceluia care plângând slujea Domnului, doarme în raclă: figură dumnezească, împăcat cu sine: „Nimic din oroarea morții ci ceva din această frumuseță liniștită a corpului imaterializat: buzele noastre se deschid zicând: „o Prea-Fericitul, roagă-te pentru noi!”

Spun cei cari l-au văzut și au mărturisit și alții, că în momentele sublime ale sfintei liturghii, picioarele nu-i mai atingeau pământul. E atâta nobleță, pietate, sfințenie întipărită pe chipul lui, încât cu lacrimi ingenunchiem înaintea sfintei racle. Sunt mai multe capele în

această bisericuță. De cum intri în stânga e capela sf. Ingeri. Nimic nu pune la cale părintele din Ars fără să invoace pe sf. Ingeri, apoi gândul lui era ca sf. Ingeri să predisoue pe cei cari intrau în biserică la puritate și să-și găsiască pacea. Despre această capelă spune sf. Vianney: „nu se va afla decât în ziua judecării binele care s'a făcut acolo, dacă s'ar ști nimeni n'ar îndrăzni să între.”

Și iată alături capela sf. Ioan Botezătorul, a sf. Filomela, a sf. Fecioare Maria. Cu negrăită pietate și duiogie sf. Ioan Vianney făcea aici slujbe religioase. În rugăciunile pe care le înălța sf. Neprihănite Fecioare el zicea: „mă întreb câte-odată, cu groază, dacă mă voi mântui. Da, dacă devoțiunea mea e sinceră și statornică față de tine, o dulce mamă a harului și a îndurării; mă voi mântui

În ce privește cuminectarea deasă, o regulă generală nu se poate stabili. Viața sufletului e atât de variată, caracterele sunt atât de diferite și deosebiriile lor sunt atât de gingașe că e imposibil de a le forța pe un singur calapod. Mai mult, dacă am judeca cu aceeași măsură necesitatea cuminectării dese pentru toate sufletele, — numai am scădea din demnitatea acestei preasfinte Taină, și poate am face mai multă pagubă, decât folos sufletelor. Un vestit orator bisericesc spune: „Sufletele nu se pot disciplina cu aceleași metode, nici nu se pot clasifica și aduna în rubrici”. Se constată deci, că în ce privește sf. cuminectură deasă nu se pot stabili principii, de o valoare absolută în toate împrejurările.

Totuș sunt unele principii generale cari se pot potrivi diferitelor suflete.

1. Cuminectarea lunară nu se poate numi cuminectare deasă, mai mult, sf. Alfonz de Ligouri o numește: rară. Numai în timpurile lăncezirii și ale indiferenței a părut, că este deasă. Cel puțin atâta trebuie să facă tot creștinul, care iubeste pe Hristos. Pentru că sf. cuminectură este nutremântul sufletului, este baza puterii lui, sprijinul slăbiciunilor lui, este cea mai bună pază împotriva ispitelor. Cum ar putea să trăiască sufletul viață sfântă fără acest nutremânt dumnezeiesc? Și a trăi viața aceasta în acest înțeles — e datoria fiește căruia. Cum ar putea omul să reziste pericolelor ce-l încunjoară în această viață, cum s'ar putea întări în lupte și cum ar putea străbate cărările

dacă îți voi sluji fără încetare, să te invoc, să te imitez. o prea fericită Mamă a nădejdei; mă voi mântui, dacă părăsind această vale a lacrimilor voi spune pentru ultima dată cu o încredere de neînvinș: „Sfântă Marie, Născătoare de Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoșii, acum și în ora morții noastre, amin!”

Capela: „Ecce homo!” Aici trimitea sfântul Vianney pe păcătoșii înăspriți în rău: „Cercețează toate tablourile din biserică aceasta, te vei înduioșa și va birui fericitul gând de a face mai bine, vei vedea cât ai costat pe Isus Christos, ce-a făcut El pentru mântuirea ta și cât ești de nefericit de a nu-l putea iubi!”

Iată confesionalul în care 18 ore pe zi asculta parohul din Ars spovezile celor ce veniau din toate colțurile Franței! Spo-

lucii ale vieții, dacă nu ar avea pâine de merinde? În atmosfera înghețată a lumii, cum ar putea să-și mențină căldura sufletului, dacă din când în când nu s'ar apropia de centrul căldurii, de Isus Hristos? Nu e greșală, dacă afirmăm, că principala cauză a indiferențelor este cuminecarea prea rară. Din aceasta pricină sufletul creștinesc începe a se îmbolnăvi, slăbește și pe urmă moare. Omul, care este numai om în lipsa spiritului creștinesc dător de viață — părăsif, fără un punct fix moral, aproape inconștient sare în vârtejul murdar al vieții și petrece în el... Semiintunecul patimilor îi acoperă rațiunea. Devine necruțător, dur și miop, cași unul pe care nu-l interesează cele sufletești. Își inchipește, că modul acesta de a trăi este rezultatul socotelilor lui, că a devenit clar vazător. Dar se înșală, când nu observă, că aici stă față în față cu o greșală fundamentală, în ce privește viața practică. Dacă ar fi rămas cu Isus Euharisticul, dacă harem lunar s'ar fi cuminecat, s'ar fi păstrat curat și tare. Lumina harului dumnezeiesc nu s'ar fi stins nici odată în sufletul lui, ci ar fi luminat — cași stâlpul de foc poporului evreiesc rătăcitor — pe întunecatele pustietăți ale vieții.

2. Cuminecarea săptămânală încă nu se poate numi deasă, așa spune sf. Alfonz. Totuș se poate recomanda numai această, unor credincioși, aceluia, cari de obicei încunjoară păcatul de moarte sau păcătoresc foarte rar. Chiar și în cazul, când aceste suflete încă tot s'ar alipi de unele patimi mai mărunte: mici vanități, alipirea către bunurile pământești, dorința de a fi remarcat de oameni

vezile îi sfășiau de multe ori sufletul. Dar ce belșug de lumină și iertare revărsa! Flămânzi erau acei care veniau să aștepte și îndrumare: „nici o privire pământească n'a văzut, nici o gândire omenească nu-și va închidui vre-odată luptele care s'au dat acolo între puterile răului, cum a sfărâmat sclavii, cum rănilor s'au tămăduit, cum morții au înviat! Toate problemele vieții bat la ușa confesionalului!”

Dați amvonul! Dintr'odată, vorbind, simția cât e de înrăstiat sufletul Domnului de păcatele noastre, că isbucnia în lacrimi și cobora plângând fără să mai spună nimic. O mahnire adâncă se așternea pe fața tuturor asistenților și mulți, dacă nu toți jurau în taina inimii lor să ocolească păcatul!

Sfânta sacristie cuprindea încă masa pe care își compu-

Din viețile Sfinților.

Sf. martiră Iulita

Iulita a trăit în veacul al treilea. Ea a fost o văduvă bogată, dar inima nu și-a legat-o de bogății, ci de Dumnezeu. Averea a socotit-o de un dar al lui Dumnezeu și a grijit-o ne uitând nici de ajutorarea săracilor. Mai mult însă decât de avere era îngrijată de mântuirea sufletului, de câștigarea averii cerești. Un domn lacom însă ia luat cu putere moșiile. Văduva Iulita sa plâns la judecătorie și a arătat că averea după tot dreptul este a ei. Pe atunci încă lumea multă era păgână și judecătorul încă păgân. Dom-

etc. Este de recomandat, ca asemenea suflete să se cuminece săptămânal, căci e sigur, că cuminecarea îi va feri de păcatele de moarte.

3. Sfinți părinți cu autoritate susțin, că numai cuminecarea de mai multe ori pe săptămână se poate numi deasă. Cui se poate recomanda? Tuturor aceluia, cari — nesocotind scăderile și imperfecțiunile de toate zilele sub jugul cărora trăim cu toții — își îndeplinesc conștiințioși datorințele, se nizuiesc din toate puterile a iubi pe Dumnezeu, viața lor religioasă curge în mod normal și cu voia nu săvârșesc păcate sau cel puțin foarte rar. Micile greșeli săvârșite din uitare sau slăbiciune omenească nici de cum nu împiedecă cuminecarea deasă. Ba chiar trebuie să ne îndemne la cuminecarea deasă. Doar fructul de frunte al sf. cumine-

nea predicele. Și aici a avut multe viziuni.

Iată pragul bisericii, prag din care chema din mulțime pe cei cari aveau nevoie de o grabnică spovedanie. (ochii lui sufletuși îi vede). Într-o zi, din mulțime se desprinde un drumeț, care înaintând spre dânsul îi spune, că ar vrea să vorbească cu el: „Treci la confesional!” Omul se împotrivesc. Părintele de Ars îi repetă porunca: „Nu cred în nimic, vreau să stau de vorbă cu dâ.” „Treci la confesional!” zice iar părintele. Omul se pierde printre pelerini. Părintele se duce în sacristie. Într'un târziu drumețul intră în biserică; se oprește și așteaptă: părintele sta de vorbă cu cineva investmântat în alb. Părintele își întoarce capul, îl observă: „Erai aici? De ce nu mi-ai vorbit?” „Am așteptat să terminați de

nul lacom când a văzut că legea îi dă drept văduvei, a părât-o că ea e creștină și ca creștină nu poate avea drept la avere în pământul că nu se închină zeilor țării. Judecătorul auzind că Iulita e creștină ia spus că dacă nu primește legea statului nu poate avea drept la pământ în stat. Iulita însă îi răspunsă: „Mai bucuros îmi las toată averea; îmi dau chiar și viața decât să mă lepăd de credința mea în unul și adevăratul Dumnezeu”. Judecătorul auzind acestea clotea de mâncă iar văduva să cugeta, că dacă își va pierde averea pământească va primi moșia cerească și dacă i vor lua viața își va începe îndată viața veșnică în ceriu între ingeri.

La multe alte întrebări ale judecătorului ea răspunsă, că

căhuri este: a întări sufletul în slăbăciunile lui, a-și ține treaz ca să nu adoarmă în imperfecțiunile lui. „Sf. cuminecătura este medicamentul scăderilor noastre zilnice — zice Conc. Trid.

* * *

Isus vrea să ne săturăm de dumnezeiescul nutremânt. Să nu zicem: „Doamne, nu sunt vrednic...” și apoi întru adevăr să nu ne împărtășim! Nevrednicia noastră o cunoaștem cu toții și o simțim. Cine ar îndrăzni, să afirme, că el este vrednic de cuminecarea deasă sau zilnică? Dar știm și aceea, că iubitorul nostru Isus numai atâta cere de la noi, la cât este capabilă slaba noastră natură. Celelalte le suplinește dragostea Lui, care crește și lucrează în măsura, în care primim des, cu iubire și pietate pâinea dumnezeiască, isvorul nesecat al veseliei, păcii și binecuvântării

vorbit cu persoana cu care stăteați de vorbă.” Părintele a rămas înmărmurit și fericit îi spune: „Ești iertat, nu mai ai nevoie de spovadă: ai văzut față dumnezeiască.” Un preot ne povestește toate acestea... și ne cutremurăm; suntem chiar în sacristie, picioarele noastre ating pământ sfânt.

Arătările ce le avea sfântul erau aproape zilnice căci Dumnezeu nu voia încă să-l iee de pe pământ căci părintele de Ars avea să mântuiască atâtea suflete!

Părintele de Ars prin personalitatea lui a arătat oamenilor ce înseamnă vrednicia preoțească, căci preotul e o lumină ce stând înaintea poporului arată drumul, unicul drum ce duce spre minunatele bogății ale vieții spirituale.

O. C.

e servitoarea lui Hristos și îi rămâne cu credință până la cea din urmă suflare. Judecătorul infuriat a declarat-o lipsită de toate averile și a judecat-o și la moarte prin foc. Se spune că femeile sunt fricoase și slabe de natură, dar iacă văduva Iulita arată multă bărbăție; merge veselă și curaj în flăcări. Peste câteva clipe își dă sufletul, dar trupul rămâne întreg și nears.

Multe sute de ani sau strecurat de atunci și lumea s'a încreștinat dar oameni asupritori a văduvelor și orfanilor n-au încetat a fi. Azi mulți sermani păpăstuiți, nu sunt în stare să poarte procese ci cu lacrimi în ochi așteaptă până Cel atot puternic va judeca și va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Cei cu avere trebuie să grijească mult cum o folosesc. Averea e un dar al lui Dumnezeu. Din darul lui Dumnezeu fă și tu dar. Ajută pe cel lipsit, cu ban, cu îmbrăcăminte, cu mâncare; dă ajutor pentru biserică, sau alt lucru bun și Dumnezeu îți va răsplăti însușit. Din mult dă mai mult, din puțin mai puțin dar nu uita a da și dă în numele lui Hristos cu bucurie cu credință. Iar dacă răutatea omenească te-ar păgubi, și-ar lua chiar tot ce ai, pe Dumnezeu și ceriul nu îți le poate lua nimeni dacă nu voiești sa le dai.

P. Lucian Pop

Oficiul vicariat al Maramureșului

Nr. 88—938. vic.

Venerați frați,

Coștiuiul în toate timpurile a fost un loc de pelerinaj cerțat. În trecutul apropiat, și mai cu seamă în anul trecut acest loc de închinare a fost vizitat în număr foarte mare și de credincioșii noștri, înregistrându-se cu aceasta ocazie 2000 de cuminecări.

Anul acesta, la hramul bisericii, — 15 August, Adormirea Maicii Domnului, — încă se va organiza un pelerinaj.

Venerații frați preoți sunt rugați a participa împreună cu credincioșii lor la aceasta manifestare, îndemnând pe toți aceia, cari nu pot participa la pelerinajul din Moiseiu, ca să vină la Coștiui cu procesiune, unde rugăciunile lor unte cu ale aceluia dela pelerinajul cel mare din Moiseiu, vor hărăzi haruri iubelșugate.

Sighet, la 2 August 1938.

s. s. Ștefan Popp
vicarul Maramureșului